

Un passeig per Vila-real

Una bella història de José Luis Pérez

UN PASSEIG PER VILA-REAL

Un passeig per Vila-real

EDITA i ORGANITZA:
José Luis Pérez Fotografía

IMPRIMEIX:
Sichet, S.L.

DIPÒSIT LEGAL: CS-000-2011

REVISIÓ DE TEXTOS:
Pep Pérez Soriano
Jacinto Heredia Robres

CORRECCIÓ:
Regidoria de Normalització Lingüística i Tradicions
Ajuntament de Vila-real

© MAQUETACIÓ:
javi.sales

© DE LES FOTOGRAFIES:
José Luis Pérez Villaplana

© DE LES IL·LUSTRACIONS:
Susana del Olmo García

© DELS TEXTOS:
José Luis Pérez Villaplana

AUDITORI MUNICIPAL DE VILA-REAL
Av. La Murà, 1
VILA-REAL

ESTUDI JOSÉ LUIS PÉREZ FOTOGRAFIA
C/ Lluís Vives, 12
12540 Vila-real (CS)
www.joseluisperez.eu

Les fotografies projectades en la presentació per a la qual es fa aquesta publicació pertanyen a l'arxiu fotogràfic de José Luis Pérez Villaplana.
Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre sense l'autorització de l'autor.

UN PASSEIG PER VILA-REAL

UNA BELLA HISTÒRIA AMB LA GENERACIÓ DEL 2002 COM A PROTAGONISTA

José Luis Pérez Villaplana

foe li
FOTOGRAFIA®

Índex

PRÒLEG	9
L'AUTOR	10
INTRODUCCIÓ	11
ELS XIQUETS I XIQUETES. EL FUTUR.....	13
LA MEUA ARRIBADA A VILA-REAL	16
COM HE VIST EL POBLE.....	24
LES PERSONES, LES EMOCIONS, UN FILL	35
LA CULTURA.....	41
FUTBOL I L'ESPORT	53
ELS COSTUMS, LES FESTES	63
LES TRADICIONS DURANT TOT L'ANY.....	73
CURIOSITATS	85
EL NOU MODEL ECONÒMIC	91
UN CAP DE SETMANA REAL	98
EL QUE HE VIST I VISCUT EL 2011 A VILA-REAL.....	110
POEMA DEL SOMRIURE.....	121
HOMENATGE A LA GENERACIÓ DEL 2002.....	125
XIQUETS QUE HAN PARTICIPAT EN EL LLIBRE.....	134
AGRAÏMENTS.....	135

Pròleg

Un bon dia vaig rebre un correu electrònic d'un bon amic, havia decidit escriure un llibre i em demanava que li escriguera el pròleg.

Si per a ell era un repte el que volia fer, també ho era per a mi. He de confessar que no sabia com fer-ho, però em sentia molt afalagada per aquesta confiança.

La història *Un passeig per Vila-real* és un recull de vivències, de sentiments, d'anècdotes, de fets viscuts per José Luis on intenta plasmar mitjançant el relat i la fotografia, el que sent pel poble on viu que l'ha fet seu d'adopció, ja que ell va nèixer a Nules, els seus amics, la seua família, és a dir, tot allò més important, la seua sensibilitat queda plasmada en la seua obra artística.

Aquest llibre és una mena de diari on José Luis reflecteix tota la seua vida, tot allò que l'ha fet ser com és, una persona amb ganes de superar-se en tot, amb visió de futur, oberta a tot el món, entranyable.

Gràcies per haver confiat en mi, si tu has escrit aquest llibre des del més fons del teu cor, jo ho he fet també des dels sentiments.

M. Carmen Aguilera Amposta

L'AUTOR

José Luis Pérez Villaplana

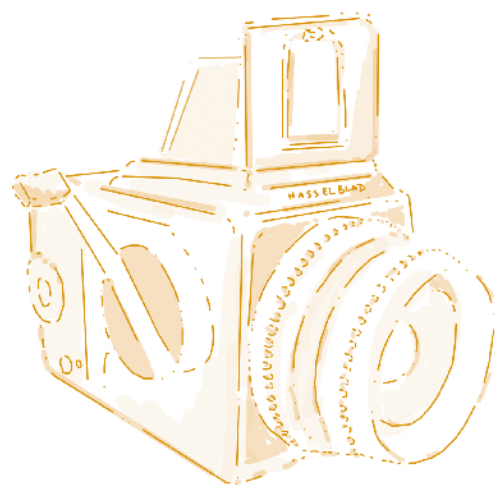
Vaig néixer a Nules el 10 de juliol de 1965, al si d'una família treballadora, fill de Ramona, venedora del mercat i mestressa de casa, i de Catalino, llaurador que plantava verdures.

Criat i educat en companyia de tres germans més, Javier, Alberto i Enrique, vaig anar a l'escola Cervantes, on he viscut la meua infància en companyia dels amics i dels professors. Al replà i al campet he jugat amb més gent d'altres generacions. Quan vaig acabar l'escola, a l'institut Francesc Beltrán Bigorra vaig continuar els estudis de batxillerat.

Després, vaig iniciar l'aprenentatge de l'ofici de fotògraf amb el mestratge familiar de Foto Pérez fins l'any 1996 en què, ja amb la maduresa professional, em vaig instal·lar a un estudi menut i elegant a la plaça Major de Vila-real on vaig rebre un gran acolliment. En el meu treball he fet reportatge social, fotografia publicitària conjugada amb el disseny i una especial dedicació cap al retrat per la qual cosa diverses generacions han confiat en mi.

L'any 2004 vaig inaugurar a Vila-real un nou estudi al carrer de Lluís Vives, un edifici de tres plantes, amb ambients diferents. Autodidacta, treballa amb passió per la fotografia, aquest art tan meravellós m'ha permès conèixer moltes persones i captar els millors moments, els més memorables, de la vida de moltes famílies.

"Jo els he vist i ho he sentit com si fóra un més de la família... la meua".

INTRODUCCIÓ

Dues generacions 1965-2002

Recordo que, quan jo era un xiquet de 9 anys, l'edat que ara té el nostre fill Lluís, passàvem el dia al carrer, jugant, passejant, divertint-nos i també fent alguna malesa que altra. Era una generació molt diferent de l'actual, òbviament.

Jo era el segon de quatre germans. Recordo que anava a l'escola amb el meu germà major, després d'alçar-me prompte i d'anar a pel pa. Àvidament ens preparàvem per anar a l'escola amb molta il·lusió. Jo volia ser el primer de la fila, sempre.

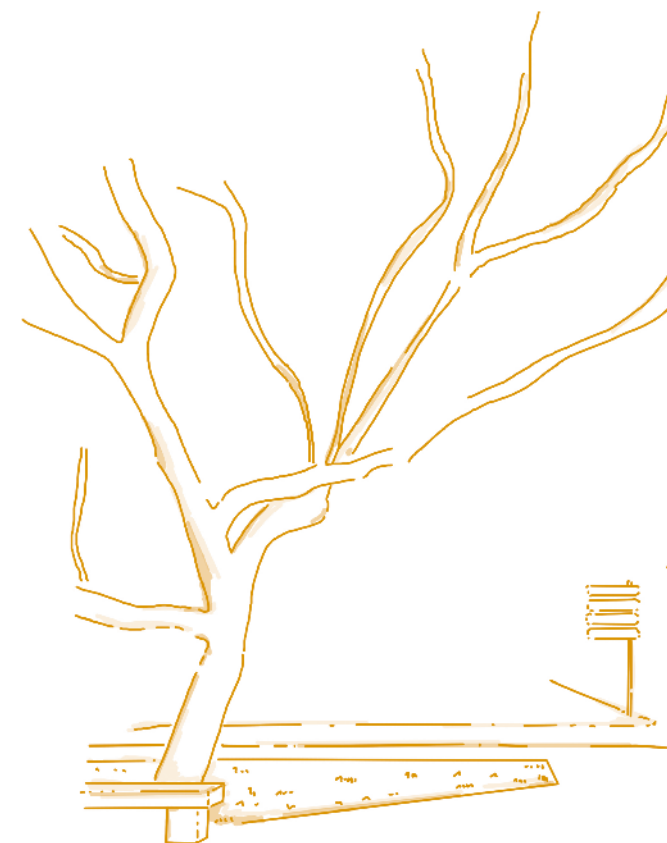
Sóc de la generació del 65, any en què començava a emetre's la televisió en una segona cadena anomenada UHF. El ball preferit era la yenka i les sèries de Hitchcock començaven a fer furor.

La nostra escola Cervantes, a Nules, era molt gran, amb un gran pati, unes enormes marquesines i un gran jardí, que havíem de regar els xiquets. Gran era l'aula on rebíem les classes, de sostres molt alts, i gran era també el nostre professor, don Joaquín. Don Joaquín era un home a qui li teníem molt de respecte. Al pati jugàvem a marro, a xurro va, a pilota, al bolei, al bàsquet, a la trompa, al sambori, a futbol amb botons, a les llargues... pegàvem unes suades impressionants.

En eixir de l'escola al migdia anàvem a la replaceta per a jugar amb el baló. La replaceta era un jardí propet de casa on hi havia engronsadores semicirculars que feien de porteries.

Ramona, ma mare, una venedora de verdures al mercat, tenia a punt el dinar perquè ràpidament anàrem a l'escola. A la vesprada, tornàvem a jugar al baló o a les caniques i després tocava fer deures. Era l'època dels dissabtes de Gabi, Fofo i Miliki..., amb les seues aventures i de *Crónicas de un pueblo*. I a l'estiu, les vesprades a la fresca i el carro del polero; a la nit, la novena de sant Bertomeu o sant Roc, on cantàvem els xiquets: "acudiu, acudiu, que la campaneta ho diu, el que no acudirà no resarà". I també era temps dels fanalets amb els melons d'alger dibuixats.

Les fotografies començaven a fer-se a color. Era l'any de la meua Primera Comunió,

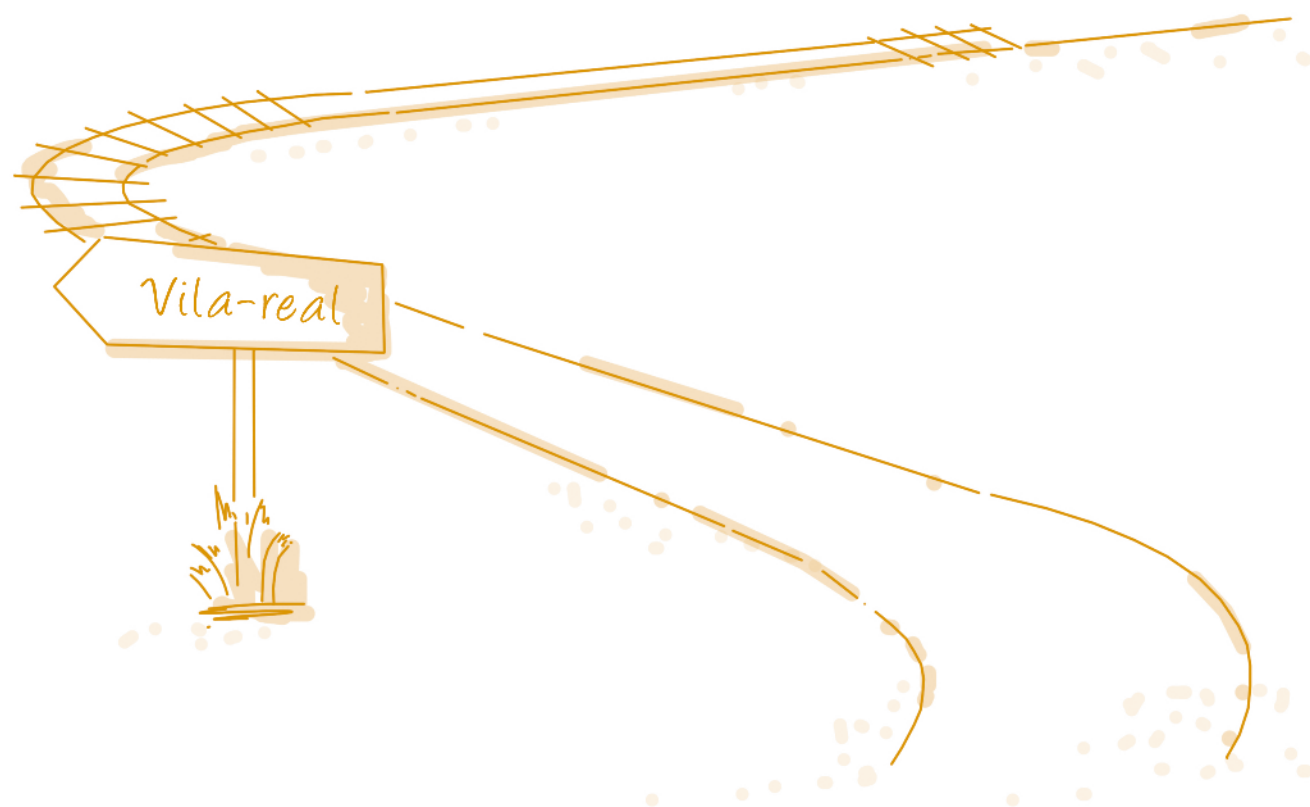
de la qual guarde un bon record pels regals d'amics i familiars. Avui, la nova generació de xiquets i xiquetes té un altre tipus de jocs, uns altres costums i un altre vocabulari: la informàtica s'ha introduït per tot arreu, a l'escola, a casa, al carrer, als mòbils i a tants d'altres aparells. Ha nascut la era de la fotografia digital i les xarxes socials; la música ja no distingeix entre grans i menuts, igual que la moda. Qui ens ho anava a dir: com ha canviat tot! Fins i tot la moneda, ja no paguem amb pessetes.

Això no obstant, si ens parem a pensar, allò essencial de la vida, continua sent el mateix. És la generació d'*Operación Triunfo* amb el *Celebration* de Rosa i les cançons dels seus companys, i el canvi definitiu de l'euro, amb l'arrodoniment a l'alça: 5000 ptes. s'han convertit quasi en 50 euros.

Aquest llibre, *UN PASSEIG PER VILA-REAL*, és també un somni, una declaració d'amor, d'amor a moltes persones encantadores que, amb el seu somriure des del 1996, any en què vaig inaugurar el meu estudi a Vila-real, m'he trobat. Pretén ser un homenatge a les diverses generacions que han passat a fotografiar-se pel nostre estudi, ben especialment a la generació del 2002 de la qual forma part el nostre fill, Lluís.

Certament, moltes coses han canviat, com els jocs, l'escola, la ciutat, la forma de comunicar-nos i tantes i tan diverses activitats que tenen els xiquets avui en dia; l'economia, la indústria i l'agricultura, la passió pel nostre equip de futbol. L'encant d'una ciutat que no li falta de res.

Els xiquets seran els protagonistes d'aquesta il·lusionant història, on confie poder transmetre els meus sentiments d'agraïment, al poble de Vila-real i, per descomptat, a tu.

Els xiquets i xiquetes. El futur

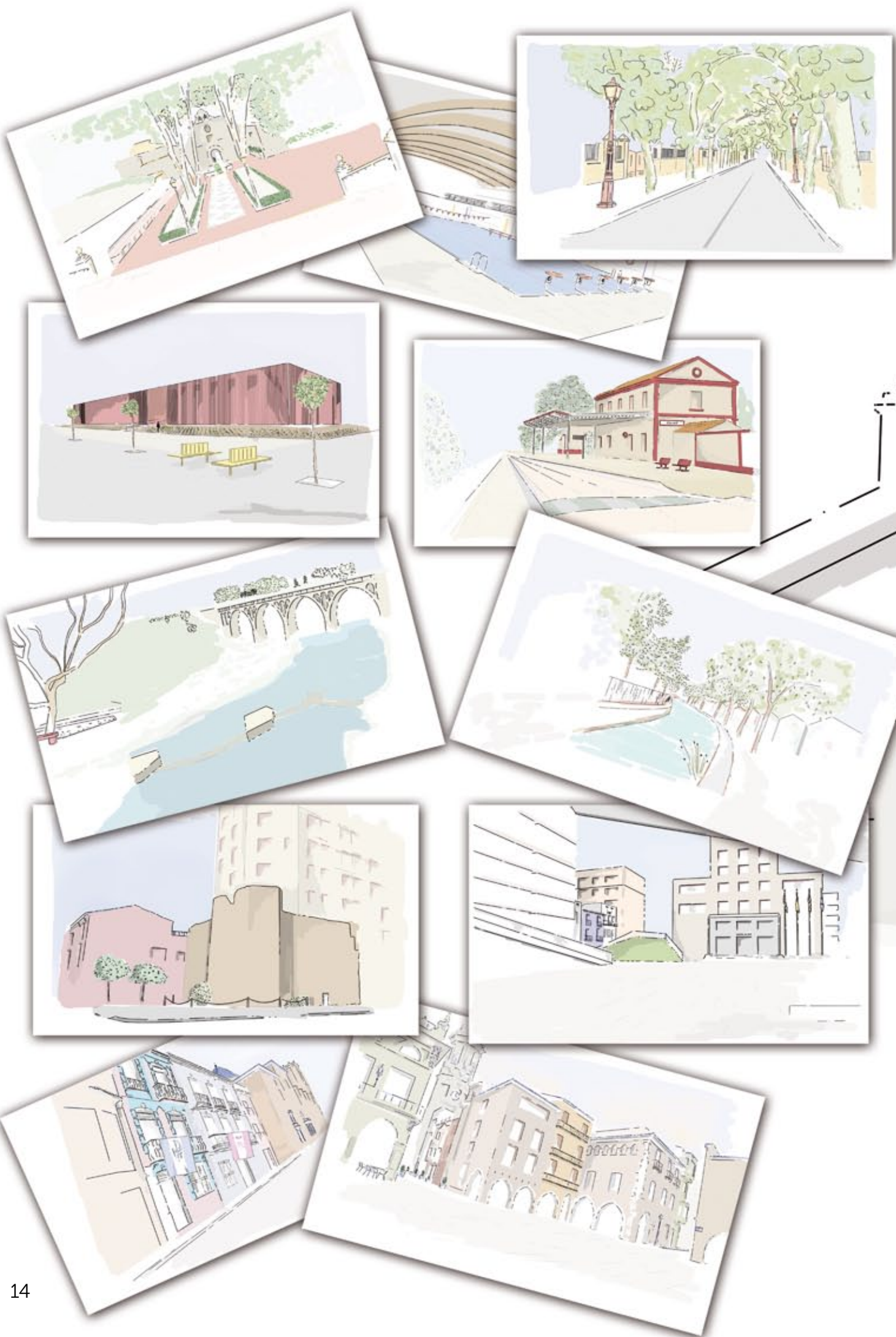
Un somni, un romanç, un llibre, una bella història, aquests xiquets i xiquetes són els protagonistes. Tot l'encant d'un poble, amb els serveis d'una ciutat viva, moderna, màgica. Aquesta màgia és la que ens farà passejar i descobrir els raconets més emblemàtics d'aquest poble, amb les seues tradicions quotidianes i les activitats populars durant les diferents èpoques de l'any.

Aquest romanç, aquest passeig per Vila-real, ens mostra una sèrie d'imatges del nostre passat més recent des d'una perspectiva personal, des dels contextos, experiències i vivències professionals, però focalitzades en uns xiquets, la majoria dels quals ara tenen 9 anys. Una mostra de la vida d'un poble que mira cap al futur; retrats de la generació a la qual pertany el nostre fill, Lluís. Ells són els protagonistes. Ells són la clau que ens obri, que ens mostra d'una manera tan simpàtica com divertida, una visió particular i col·lectiva de la ciutat. Ells tenen tota una vida per endavant i seran responsables de seguir les passes dels seus avantpassats, de mantenir, conrear i millorar el patrimoni cultural col·lectiu, de procurar un major benestar social; aprofitar, reciclar i recercar nous models econòmics; inventar, innovar i conservar, alhora que ensenyar al món la grandesa, l'orgull de ser d'aquest poble.

Els xiquets i les xiquetes que apareixen en aquest llibre són tots nascuts el 2002 però no tots de Vila-real, n'hi ha de Nules, la Vall d'Uixó, l'Alcora, Borriana, Castelló, Onda, Mascarell, les Alqueries, Betxí, o fins i tot, València.

Les imatges d'ells i d'elles faran de fil conductor en el relat, en nom dels quals, tot seguit, Lluís ens donarà la benvinguda, ens convida a fer aquest passeig per la memòria viva de Vila-real. Tant de bo us agrade, tant com el goig que m'ha fet realitzar-lo.

BENVINGUTS
Lluís

Et done la benvinguda, tot està preparat
Gaudeix d'aquest passeig, Vila-real és una gran ciutat.

Benvinguts a
VILA-REAL

La meua arribada a Vila-real

Des de fa anys desitjava contar-vos la meua història a Vila-real. Enguany en farà quinze del nostre festeig. La fotografia és màgica, és record, és llum, és sacrifici, il·lusió; permet entrar en els millors moments de les persones; conèixer les famílies, grups, amics, racons, costums...

El retrat permet captar l'ànima de les persones, la tendresa dels nadons, la inocència dels xiquets, l'espontaneïtat del joves, els sentiments dels que es casen, la il·lusió de les embarassades, l'amor de les famílies o l'experiència dels més grans. En els reportatges tractem de transmetre el millor d'un mateix: el goig, l'alegria i la festa... tot des de la discreció i el treball en equip, amb il·lusió i amb passió.

L'art de la fotografia m'ha permés entrar dins d'aquesta ciutat. Pel maig de 1996 vaig iniciar una nova etapa professional en un poble que coneixia ben poc, només per venir amb mon pare a vendre bajoques pels estius quan jo era just un xiquet; també pels dissabtes de festes, ja quan era més jove. Senzillament, m'agradava. Després de passejar-me per tot el poble buscant un baix comercial adient per al meu estudi, vaig decidir-me per un entresòl sense aparador a la plaça Major, xicotet, discret, elegant... semblava que estava fet per a mi! Em va encantar, tot i que ma mare em deia: "però, si no et vorà ningú", d'amagat com n'estava.... De seguida em vaig donar a conèixer, vaig repartir cartes de presentació pel poble i anuncis a la televisió local que, alhora que em presentava com a fotògraf, desitjava unes bones festes de Sant Pasqual.

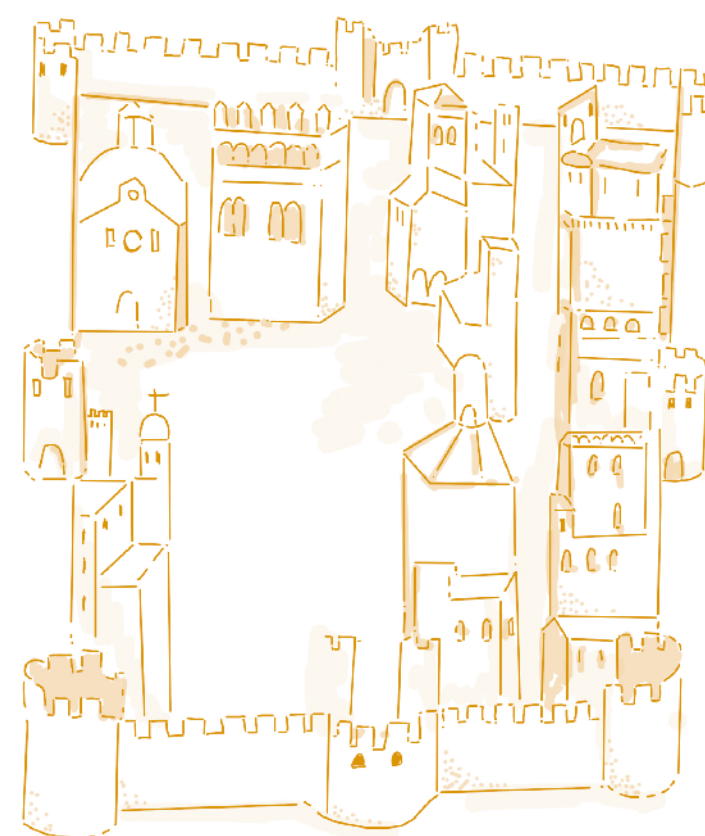
El 16 de maig, diumenge a la vesprada, vaig inaugurar l'estudi en companyia dels familiars, amics i clients de la vila. Al principi només obria a la vesprada, de 17 a 21 hores, i amb citació prèvia per als reportatges. Els primers clients em van conèixer per l'anunci d'un diari gratuït, el *Minidiario*. Ells van confiar amb mi per a un reportatge de noces de plata, i tot seguit, la publicitat del boca-orella va fer el seu paper.

Encara no tenia l'estudi acabat i anava per les cases fent fotografies de la comunitat, amb un eslògan: *Retratos de familia en su propio hogar ¿Te imaginas algo mejor?*, Quina experiència més bonica i quina comoditat per a les mares i els xiquets. Molts clients encara m'ho recorden quan tinc l'ocasió de creuar-me'ls. Uns reportatges que encara continue fent amb la mateixa il·lusió, i una mica més d'experiència. Ara aquells xiquets i xiquetes tenen 24 anys, alguns treballen, d'altres estudien a Castelló, València, Madrid o Barcelona, s'han repartit per tota la geografia i encara em recorden amb simpatia quan tinc la sort de veure'ls. Quins records em vénen al cap, també pel final d'aquest any 96, la Fira de Santa Caterina va ser punt de trobada amb molta gent, de somriures i de promoció del nostre estudi.

Vila-real és un poble amb moltes fires: la Fira de Santa Caterina, d'antiguitats, de la salut, del llibre, de l'automòbil, i ara també de la bici, la fira medieval i d'altres amb moltes històries, com la Festa per la Llengua que pel 2010 li va tocar a Vila-real. Aquesta festa sí que va ser diferent perquè fa molts anys que no s'havia fet. Ai!, quantes històries interessants per les fires! També per l'any 1996 vaig tenir l'oportunitat de fer un reportatge de boda d'un amic, que per a mi, en els moments del començament, donar-se a conèixer era molt important i el treball final realitzat encara més.

La foto de façana de la Caixa Rural, feta en una nit de pluja amb el seu reflex, fa connectar-me també amb els treballadors i els responsables de l'entitat i les seues famílies, la qual cosa podria suposar encàrrecs de reportatges de tot tipus.

La col·laboració amb una botiga de bebès faria que em connectara amb nous clients, que vénien a fotografiar els xiquets més xicotets. El 1996 passà ben ràpid, com l'adaptació a la nova situació. L'exposició de les fotografies de la reina i festeres a l'Ajuntament faria que la gent em coneguera una miqueta més. El 50é aniversari de les reines i festeres resultaria un gran i emotiu acte al Casal de Festes. Ja en el 2004 va ser inaugurat el nou estudi fotogràfic al carrer de Lluís Vives, una caseta també feta a la meua mida, menudeta, acollidora i amb diferents plantes per a distribuir millor els diferents espais funcionals.

AJUNTAMENT I PLAÇA MAJOR

Alejandro i Claudia

Mai no podrien imaginar els arquitectes que les van crear,
en les rampes gaudeixen xiquets, parelletes i gent d'allò més important.

PLAÇA DE LA VILA

Pablo i Maria

Jugar en aquest racó és típic i de tradició
Són porxos molts antics i fan la plaça de la Vila
Abans corrien els bous amb tota la quadrilla.

TORRE MOTXA

Fernando i Marta

És patrimoni històric, aquest tros de murà
Dóna nom a l'avinguda, que és de les grans i importants.

Com he vist el poble

El 1996, l'any en què comence aquesta nova etapa ací a Vila-real em vaig adonar del que és el poble, les persones, el comerç, les tradicions i les festes. Tots els dies anava i tornava de Nules a Vila-real. Em vaig adonar que el primer que es veu a Vila-real, venint des de Nules, és la gran indústria ceràmica, coneguda arreu del món, una ciutat treballadora amb un esperit emprenedor i amb molt de dinamisme en tots els sentits i l'estació del tren quan arribes per la via, a mesura que entres, veus el jardí de l'Arbre del Desmai, el Barranquet, el Raval del Carme i quan passeges te n'adones d'altres detalls de la ciutat: els carrers del centre amb els seus comerços, la plaça de la Vila, l'església Major, la basílica de Sant Pasqual, els porxos i el seu entorn; el gran paratge de la Mare de Déu de Gràcia i el seu museu, la banderola amb el seu jardí i el funeral d'una antiga fàbrica...

L'estació del tren, unida amb el cor de la ciutat pel Passeig de l'Estació, un carrer molt peculiar que representa en aquest llibre una senda molt transitada per estudiants d'altres pobles i gent que, per motius diversos, ens visita, així com les persones d'aquest poble que també arriben amb el tren o passen. El jardí de la Glorieta, la séquia que recorre el poble de punta a punta, com pel camí de l'ermita on molta gent també passeja o fa esport... i les parelletes amb les seues motos i cotxes. Envoltant aquest llarg camí hi ha moltes cases i xalets que ací s'anomenen masets. Hi ha qui viu tot l'any i d'altres els caps de setmana o a l'estiu; masets de la partida El Madrigal que fa uns anys l'han urbanitzada.

El camp de futbol, que en aquesta època estava en segona divisió i que pels anys, ha assolit una dimensió espectacular; la gran avinguda que creua Vila-real, Francesc Tàrraga, la Murà i l'avinguda de Pius XII; la plaça amb el rei Jaume I, l'Ajuntament i els edificis i cases dels voltants; les palmeres, la font i el quiosc (que, per cert, en aquest quiosc em vam deixar posar un anunci dins de les revistes) i el centre de vianants amb el seu comerç i el mercat tradicional; el carrer de Bayarri amb el arcs. El Raval de Sant Pasqual i Correus, que per aquells anys era al centre del poble; l'església Major i la dels Franciscans; al seu costat, la UNED, el Raval del Carme i el Barranquet.

Als barris de la ciutat, com per exemple la Pietat o el barri del Pilar, veiem la cultura i les tradicions conreades i representades per agrupacions ben organitzades com la del comerç, la coral Sant Jaume, els grups de danses... Hauré de parlar de les rosaries i les puríssimes; de l'agrupació fotogràfica, dels Scouts, Manos Unidas, Cáritas i d'altres associacions com Acudim i les relacionades amb la salut; la banda de música, el grup de dolçainers i tabaleters, les associacions de teatre, de penyes i del parany; els Lluïsos, companyies d'espectacles conegudes en tot el món, els antonians i les confraries, d'ací i d'altres comunitats i moltes altres que desconec.

Vila-real és un poble i és ciutat, és el poble ideal i la ciutat completa, a la qual no li cal res més, ni fins i tot, un equip de futbol en primera. Una gran riquesa cultural, extraordinària: la Caixa Rural amb les seues iniciatives, la gran activitat comercial..., tot resultat a partir de la transformació dels bancals de pedra del pinyonet i la terra, en camps de tarongers; l'antic mercat de les bajoques convertit ara en jardí i poliesportiu...

L'avinguda de Tarancón, un passeig que uneix les dues avingudes més grans de la ciutat on xicotets, grans i majors gaudeixen del seu entorn. També hauré de parlar dels jardins de la Mayorazga on he gaudit molt, és ample, amb zones per al patinatge, l'hoquei i practicar el ping-pong, i com no citar-ho, del seu baret amb la terrasseta. El recinte als afores del poble, davant del centre d'estudis perquè tots practiquen l'esport amb els patins en línia. Ens hem adaptat als canvis de direcció que al seu moment van alterar el ritme de la ciutat i que, a poc a poc, ens hem hagut d'acostumar.

La gran rotonda que uneix Vila-real amb la carretera nacional cap a Castelló i la seua circumval·lació. Les rotondes han envaït les grans avingudes de la nostra ciutat. Ara sembla inimaginable viure sense elles; pels anys, cadascuna ha pres una decoració diferent per oferir un aspecte millor, han envaït les avingudes i carreteres del poble donant-li color i imaginació per tot arreu. Tenim la del parany, a l'entrada de Vila-real des de Borriana; la del jardí de l'Arbre del Desmai; la de l'olivera; la del camí de l'Ermita, feta especialment per tal que passe la Mare de Déu de Gràcia quan baixa al poble; la de l'àngel... i la gran rotonda de l'eixida cap a Castelló. La que remarca la bellesa de la dona, eixa que somriu...

En aquests darrers anys he viscut també la transformació de la ciutat des del boom de l'habitatge, les grans superfícies comercials, l'hotel i els nous cines, els pàrquings i la remodelació de la plaça Major que connecta amb la zona de vianants del centre, ara un lloc on els xiquets juguen i s'ho passen d'allò més bé sobretot a les rampes, i també l'escenari on he gaudit d'actuacions, entre d'altres la del nostre fill.

És curiós, però els soterraments d'alguns contenidors per al reciclatge i la roba marquen una nova època en els hàbits dels ciutadans. Les reformes de més volada, com els campanars de la basílica de Sant Pasqual amb el seu carrilló, un gran esdeveniment, i tota la festa que va comportar. Fou un esdeveniment històric que sempre recordaré. Vaig retratar tots els moments per encàrrec, "fins el papa té un àlbum nostre", la gran exposició de les campanes i la festa inaugural del carrilló.

La gran remodelació de l'oficina principal de la Caixa Rural li dona un aspecte més modern i adient amb el temps; la reforma del teatre Els XIII, un espai reduït, on s'hi fan representacions teatrals i d'altres tipus on he tingut ocasió d'anar d'espectador per alguna obra benèfica, amb amics i el nostre xiquet.

Els nous jardins de l'avinguda de Pius XII també han aportat dinamisme. Ha aparegut com per art de màgia i afavoreix el centre al costat de la nova biblioteca i el nou jardí on s'ha instal·lat Jaume I. La incorporació, ara fa 3 anys, aproximadament, del mercat al afores del poble al costat del centre comercial, per a tenir més espai per als venedors i compradors, així com una xicoteta ruta per a la gent que passeja. La nova Casa de la Festa ben condicionada per a multitud d'actes, també en aquests darrers anys he vist la remodelació de l'Hospital de la Plana, ficar la primera pedra i per descomptat, la construcció de la primera fase, lloc que hem aprofitat per als millors moments de la nostra vida, com el naixement del nostre fill Lluís.

L'economia d'aquesta ciutat vinculada al cultiu de la taronja, la recollida i manipulació, està ben representada pels camps de tarongers i la transformació en moltes parcel·les del reg per goteig així com pels comerços situats en gran mesura molt a prop de l'estació del tren, dedicats a l'exportació d'aquesta fruita.

PASSEIG DE L'ESTACIÓ

Laia i Alejandro

Aquest carrer és una mina. No hi ha un altre en la Comunitat
Li tinc tanta estima, que és la portada d'aquest llibre.

CARRER DE BORRIANA

Ana, Diego i Raül

Aquesta ciutat també fa un homenatge als pobles del voltant,
un carrer està dedicat a Nules i a Borriana, per descomptat...!

UN CARRER DE LA VILA

Vera i Elena

Aquest és el carrer de tots, hi haja pluja o sol,
és el carrer del silenci, també el de l'emoció.

PONT DEL RIU MILLARS

Javier i Alba

Aquest pont és el més gran que tenim,
es divisa un bon panorama que per tot l'any tots gaudim.

Les persones, les emocions, un fill

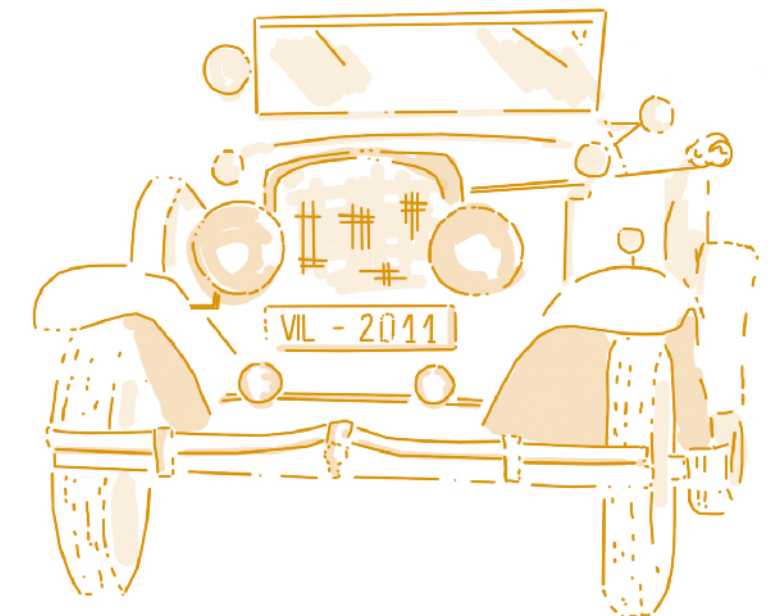
El millor d'aquest passeig, sens dubte, han estat les persones que he conegut, ací ho vaig trobar tot, el veritable amor amb un somriure, i per descomptat, el del nostre fill Lluís. Ací vaig trobar moltes més coses: una nova família, l'estabilitat, un nou somriure i uns nous amics, reconec que l'experiència de ser pare em va canviar, veus el món des d'un altre angle, em vaig fer més humà, tenir un fill és tot; treballes per ell, plores amb ell, somrius amb ell, deixes de dormir per ell, et quedes a casa i també ixes per ell... tot gira al seu voltant.

Moltes persones em van obrir les portes de sa casa, confiadament, i al mateix temps, també, em van contar algunes de les tradicions locals, a poc a poc, he fet nous amics, amb les penyes que he estat com L'Empastre i, ara, amb la penya El Col·locó; els amics del futbol base, en la catequesi de la parròquia de Santa Isabel i els amics que he conegut en els reportatges que realitzem.

Compartint l'educació del nostre fill, en el col·legi Pius XII de Vila-real, ens ha ofert amics i grans moments, per la companyia dels xiquets, de les mares, els pares i el professorat, uns moments màgics, irrepetibles, dels quals hem gaudit especialment les vespres de Nadal.

Nous clients, xiquets, grans i majors, que ens han donat calor humà, dins i fora del nostre estudi, també diferents personalitats d'àmbits diversos i per descomptat, que he conegut i retratat per a algunes de les seues candidatures, i la promoció, com els alcaldes dels darrers anys, els senyors Manuel Vilanova i Juanjo Rubert; i el d'enguany, José Benlloch.

He conegut comerciants quan venia amb món pare a vendre bajoques, a gent de Nules que he reconegut ara instal·lats ací per motius de treball, d'amor, o simplement perquè vénen de compres, a fer-se el DNI o pels partits de futbol.

HOSPITAL DE LA PLANA

Joselin i Maria

Ací han nascut molts xiquets i també els d'aquesta generació,
és un orgull d'aquest poble, tenir la sanitat tan a prop.

COL·LEGI PIUS XII

Lluís i Manu

Per l'escola tots hem passat.
Hem de fer un homenatge gran a tot el professorat.

PIUS XII

La cultura

Em va cridar molt l'atenció la gran riquesa cultural del poble, publicació de revistes locals com ara *Poble*, *Limbo*, *Cadafal* o *Exàgono*, la universitat a distància, les exposicions fotogràfiques, de pintures, el concurs de curtmetratges, l'exposició "Espais de llum" de la Fundació La Llum de les Imatges a l'església Major, l'Auditori, espai multicultural on s'hi fan els grans actes, tot tipus d'actes, el festival de les escoles, la presentació de la reina, la gala de l'esport, els festivals de teatre i moltes coses més.

En Cultura, mes a mes, sempre hi ha alguna coseta a l'Auditori, vull destacar el cicle de teatre al carrer que anticipa les festes de Sant Pasqual, les emissores de ràdio, on sempre ens han obert les portes per contar totes les nostres novetats en la fotografia, el museu de l'ermita, que per primera vegada, entre per a fotografiar la reina i les festeres, i més endavant per fotografiar unes dones vestides per a l'ocasió, de cuineres majors, per a un llibre de cuina amb receptes tradicionals. Personatges coneguts com el gran guitarrista Francesc Tàrrrega o Polo Bernabé i el museu que porta el seu nom, formen part de la cultura i el treball ben fet.

La contrucció del nou col·legi Pius XII amb tots els serveis de qualitat on cursa els estudis el nostre fill, Lluís; i l'institut Broch i Llop situat en la mateixa avinguda i tots els col·legis públics i privats, així com les biblioteques que hi ha al poble. I un nou col·legi públic que, com a novetat, fa classes en anglès.

BIBLIOTECA

Ana i Fernando

És signe de cultura,
tots aquests espais grans,
hi ha llibres i tecnologia
que ajuden a aprovar l'assignatura.

L'AUDITORI

Sonia i Paula

Aquest espai sempre està ocupat,
pel teatre, els festivals, presentacions,
i per donar reconeixement i premi als qui se l'han guanyat.

TEATRE AL CARRER

Pati i Xavi

Tots anem al carrer per l'alegria i la diversió,
a riure una bona estona i passejar de cantó a cantó.

FESTIVALS

Jorge i Lola

Pels Nadals i fi de curs s'organitzen grans festivals, ací tots treballen amb cançons, globus i alguna projecció, tot siga pel bé d'aquests xavals.

CASA POLO

Sara i Joan

A Vila-real hi ha grans museus
i moltes exposicions,
porta el nom d'un gran home,
que la taronja va introduir per aquesta població.

Futbol i l'esport

El futbol, de primera, és la il·lusió de tot un poble, industrial i llaurador, que es transforma en una gran afició, es desplacen en massa amb les seues corresponents penyes per les grans ciutats espanyoles i més endavant per les d'Europa. Els partits a casa ens fan vibrar d'emoció, de remuntades espectaculars, de patiments i de llàgrimes, en especial, la semifinal de la Champions amb aquell penal a l'últim minut.

La plaça Major i la del Llaurador es transformen de groc, són els millors moments del nostre equip, del nostre poble. Groguet és la mascota per als xiquets. I el groc, ara, és l'únic color de l'equipatge oficial. Els xiquets i xiquetes d'aquesta generació han nascut amb un equip de referència el Villarreal, CF, SAD. L'esport en altres nivells, també està ben representat en la piscina coberta, que era una de les poques que hi havia per aquells anys a la Plana; la ciutat esportiva del Villarreal i els equips de futbol base de l'Esportiu i el Ràcing.

L'esport escolar amb tots els xiquets del poble i les partides al trinquet al centre de la ciutat.

Les pistes de pàdel, un nou esport que ha agafat auge en aquests últims anys; el club de tennis i de bàsquet, el patinatge que es practica als jardins predestinats a aquest esport; el carril bici, la ruta botànica per l'ermita i vora riu, on tanta gent fa fúting; el camp d'hoquei al jardí de la Mayorazga, el gran centre de tecnificació esportiva, a punt d'acabar la construcció. Els poliesportius, on es fan campionats de futbol sala, dels quals sóc patrocinador de l'equip d'un amic meu, el club de bàsquet femení. Ja no hi ha distinció entre xiquets i xiquetes en l'esport, elles són també unes campiones. Una novetat per a la gent que desitge fer esport o passejar-se, o fins i tot, gent que ve amb el tren, és el lloguer gratuït de bicis per tot el poble.

FUTBOL

Diego i Paula

En aquest camp tots d'emoció vibrem, siga en la copa, la lliga o l'Europe League, animen tots al Villarreal i, junts, algun trofeu guanyarem.

PLAÇA DEL LLAURADOR

Eva i David

Aquesta gran plaça és un homenatge a la gent que ha treballat de valent
i ara la gaudim quan el partit guanyem.

LA PISCINA

Alejandro i Elea

Aquesta piscina va ser de les primeres de la Comunitat.
Se'n fan moltes d'activitats: açò és una comoditat.

TRINQUET

Nerea i Rubén

Em conta un home major, que aquest Trinquet es va construir fa més de 50 anys,
és tradició d'aquest poble veure les partides jugar.

Trinquet de Vila-real

Trinquet de Vila-real

El·ls costums, les festes

Venir des d'un altre poble, com ara Nules, et fa adaptar o modificar alguns dels teus costums, fins i tot canviar el nom de les coses, els caputxins passen a ser caperulles, el bou ja no tussa, trompa; els dilluns de les festes sempre són de Xulla, amb les fogueres al carrer. L'expressió eu no hi ha ningú que la pronuncie, mentre que toca aprendre a cantar el *Tirorí* si volem algun regalet del rei.

Hem passat les festes a la penya L'Empastre, amb música de primera, menjars casolans, com *les talarines de la abuela*, el casal del vi i cavalcades amb moltíssima imaginació, com per exemple, la carrossa de la reculada del Magatzem de Cabrera a l'avinguda de França; fins i tot amb un espectacular programa d'Operación Triunfo, fet pels membres de la penya, protagonistes de l'ofrena als patrons de la ciutat i de la típica foguera de Sant Pasqual.

També amb molta música al carrer, en la penya El Col·locó, en el muntatge i desmuntatge del cadafal, el bou en totes les versions, fins i tot a la cassola amb el seu tombet, la Xulla, els concursos de paelles, la fira de la tapa, la batalla del confeti i, per descomptat, més menjars casolans, fins atipar-se'n.

He trobat persones que m'han contat algunes de les festes antigues com les varietats al carrer de la Pietat i les festes al barri de l'Hospital i d'altres barris... m'han parlat també de la plaça de bous, que es muntava al final de l'avinguda del Cedre, amb carros i trastos vells per a completar els cadafals i fer així un poc més de reforç.

En aquests últims anys molts carrers han donat més força a les festes en organitzar sopars de germanor, vetllades musicals i jocs al carrer de tot tipus i amb decoració de banderoles.

ROSARIERES I PURISSIMERES

Marina i Pablo

És molta la devoció que hi ha en la població.
Molta gent va a missa i també a les processons.
Són dues marededéus amb molt d'amor i passió.

ELS FRANCISCANS

Xavi i Elena

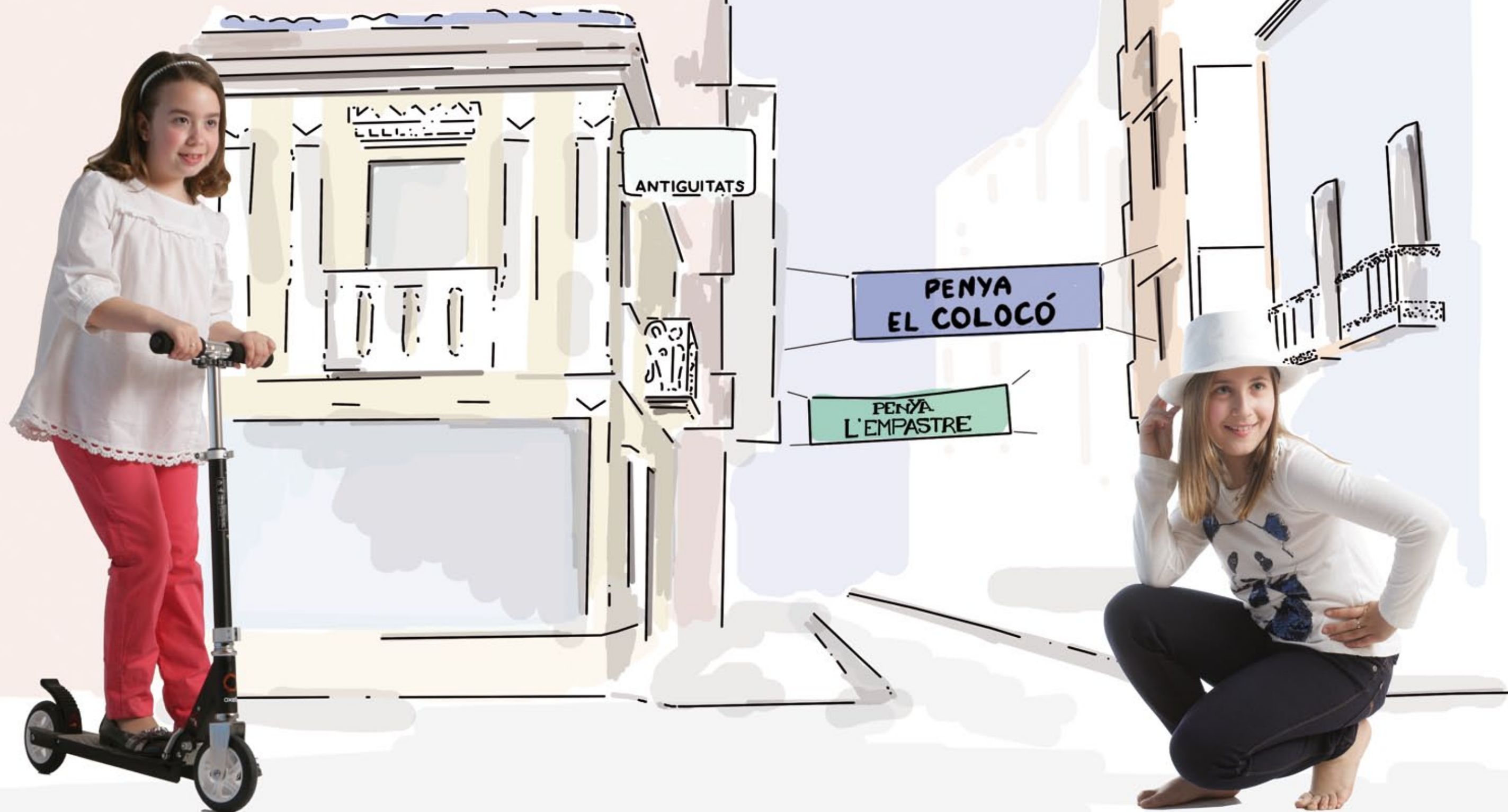
En aquesta església tan bonica, molts esdeveniments s'han celebrat,
tenen bona parròquia, són solidaris amb la gent de la ciutat.

CARRER DE LES PENYES

Noelia i Maria

La festa no seria el mateix sense aquestes agrupacions, que sempre fan menjars, concursos i balls amb cançons.

LA CAVALCADA DE FESTES

Pablo i Alba

Quina festa més animada, ací es fa la crítica d'actualitat, participen xiquets, joves i grans, l'espectacle està assegurat...!

Les tradicions durant tot l'any

És d'allò més normal, en posar-te a viure ací, en aquest poble, que vas engolint tot el que passa al seu voltant.

Al gener, la Cavalcada i els discursos dels reis a la plaça i el cant del tradicional Tirorí, cançoneta típica de Vila-real, que hem de cantar si volem recollir algun regalet del rei. La desfilada de tots els animallets per Sant Antoni i l'obsequi del rotllet. Al febrer, i pel març, el Carnestoltes, que en aquests últims anys ha pres més força en disfressar-se milers de joves i no tan joves. La fira antiga medieval. A l'abril, les processons de Setmana Santa, amb les confraries del poble i d'altres comunitats.

Pel mes de maig, fira i festes de Sant Pasqual, amb l'ofrena al nostre patró i la tradicional cavalcada de les penyes que critiquen qüestions de l'actualitat local i ara també d'àmbit nacional.

Els bous per la vila, els encierros espectaculars, les revetlles i els sopars al carrer.

L'estiu a l'ermita amb diferents activitats i cinema a les escalinates. Al setembre, més festes, ara de la Mare de Déu de Gràcia, amb la baixada a l'església i l'ofrena a la nostra patrona. Al novembre, la Fira de Santa Caterina i pel desembre, la fira nadalenca per a xiquets i els festivals de les escoles, la carta als patges dels reis, etc.

EL MUSEU DE L'ERMITA

Belén i Sergio

En aquest lloc es recull molta tradició.
També hi ha eines antigues dels nostres avantpassats llauradors.

BOUS AL CARRER

Adrián i Adrián

És festa i diuen que és tradició.
Molta gent s'ho passa bé, alguns des de casa
i d'altres en gaudeixen al carrer...
en totes les seues versions.

LA XULLA

Lara i Gerard

Aquesta tradició és molt especial,
hi ha carn a la brasa i això només passa a Vila-real.

FIRA SANTA CATERINA

Vicent i Nuria

Xiquets, grans i menuts passen per aquesta fira,
compen algun regalet i el que no juga a la tómbola, hi mira.

CARRER DEL NADAL

Guillem i Begonya

A tots i totes per aquestes dates ens toca descansar.
Els xiquets s'ho passen pipa i a la fira volen anar.

Curiositats

La vida quotidiana i professional ens fa descobrir curiositats del poble, situacions atípiques en el treball o pel carrer, com per exemple el cordonet de sant Pasqual i les postres conegudes per tot arreu, reclam de la gent que ens visita i els anomenats colpets, que ens fan tirar-nos de cap a comprar loteria... i parlant de loteria, ha tocat alguna vegada el segon premi de la loteria nacional i també algun premi especial del sorteig de l'ONCE.

En aquests darrers quinze anys hem anat veient la multiculturalitat, persones vingudes per motius de treball, pel naixement dels xiquets integrats en la nova societat.

El pa de qualitat continua venent-se en els forns tradicionals de llenya, malgrat que avui en mengem menys i d'altres de menor qualitat.

Des d'ací vull homenatjar tota la gent que treballa al poble i pel poble, en especial, la gent de la neteja que treballa les nits de festes i quan hi ha esdeveniments especials, els que tenen cura de la nostra salut i de la seguretat ciutadana, que també els toca treballar en les festes més assenyalades de Nadal, els que eduquen els nostres fills.

Les curiositats en el nostre treball de la fotografia són contínues. Tenim la sort d'estar sempre amb diferents tipus de persones i llocs, però algunes, per la seua senzillesa o emoció, criden l'atenció.

Com la d'un xiquet menudet, que sa mare portava a fer-se fotos a l'estudi, i que quan em veia pel carrer li deia: "fotos no, fotos no".

Persones que per altres raons, han plorat d' emoció i d'agraïment quan hem anat a fer-los una fotografia per al DNI a sa casa.

Xiquets que no es deixaven fer fotos i els mateixos pares han hagut de prendre la meua càmera.

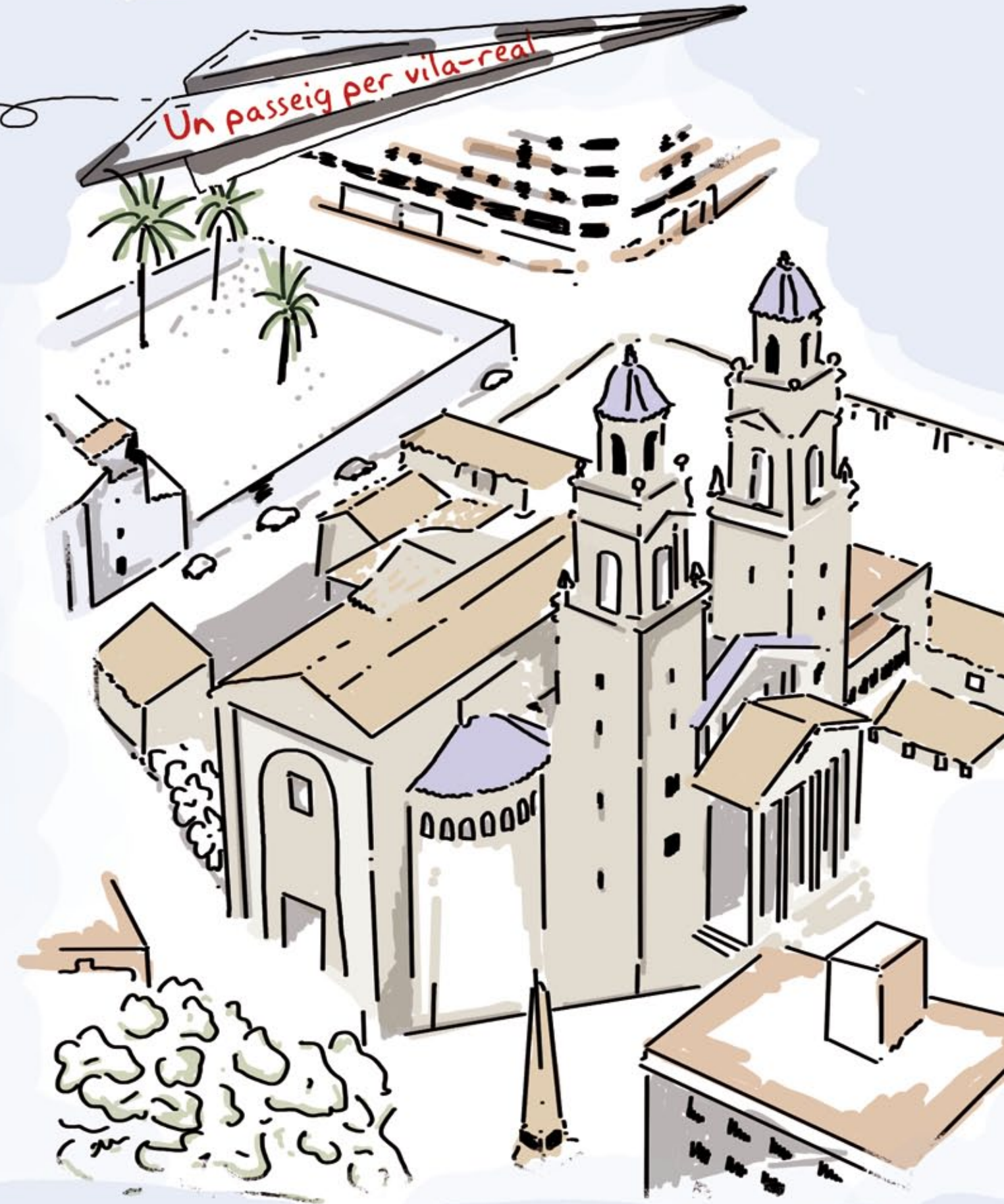
Xiquets que han volgut fotografiar-me a mi, o fotografiar-se amb mi. O nòvies que han deixat oblidat el ram en el cotxe de lloguer. O un nòvio que deia "Yo, Maria, te quiero a ti, Juan". O una nòvia que, en fer-li mal la panxa, li vaig fer les creuetes i se li va passar.

El mateix em va passar amb una xiqueta, i em va dir: "Mamá, mamá, milagro". Mares de nòvies que els hem hagut de moure alguns mobles del menjador i deien "bé, hem fet més lloc, ho deixarem així". O la regidora de torn, que casava la seua germana bessona tot dient: "les bessones sentim el que l'altra sent, emocions, alegries...". O un germà que li va llegir al nòvio: "gràcies, germà, estic ací per tu", agraït, ple d'emoció perquè el nòvio, de menudet, no parava de dir als pares: "vull un germanet, vull un germanet".

SANT PASQUAL

Sonia i Joaquín

És patró del poble i reclam turístic internacional.
Alerta, amb els colpets, que loteria ens tocarà comprar.

EL CARILLÓ

Andrea i Laura

És el millor del món, sempre tocant melodies,
toca sense parar diumenges i tots els dies.

El nou model econòmic

No puc passar per alt el canvi econòmic que des de fa 4 anys s'ha produït al món i alhora en la nostra ciutat, dedicada en gran mesura a la fabricació de taulellets.

Tots ens hem vist afectats en major o menor mesura, familiars, amics, clients, empreses..., i per aquest motiu he d'enviar un missatge als que manen, als autònoms, als emprenedors... M'agradaria que Vila-real poguera recuperar aquella força i dinamisme, tal com jo la vaig trobar. Aprofitem el nom que tenim, tot el món ens coneix. També m'agradaria, a través d'aquesta història, poder divulgar el nom del poble per tot el món, que coneguen les nostres tradicions, la cultura, la festa, la gastronomia, l'esport, els llocs més emblemàtics de la ciutat i que açò ens ajude, si pot ser, a vendre més taulellets i taronges, que casualment, a pesar de ser les millors, es paguen igual que fa 15 anys o més. Caldria fer que el turisme pogués ser un atractiu més de la nostra ciutat, juntament amb altres pobles dels voltants. Us imagineu crear la ruta de la felicitat? Què podríem vendre més? La ceràmica s'està deslocalitzant cap a altres països, què fem ací? Haurem de fer alguna cosa... podríem vendre... aigua santa per a la gent que només té petroli, no us pareix?

INVENTEM! INVENTEM! INVENTEM!

MAGATZEM DE CABRERA

Jordi i Carla

És fruita d'aquesta terra, molts diners ens ha donat,
continuarem amb l'afany, per a poder continuar exportant.

LA INDÚSTRIA CERÀMICA

Nacho i Judit

Tots tenim al cap un home treballador.
Va introduir la ceràmica, la riquesa d'aquesta població.

MERCAT VILA-REAL

Álvaro i Cristina

És de sempre tradició anar de compres al mercat,
a trobar alguna ganga i també a regatejar.

Un cap de setmana real

La vida d'un poble com Vila-real podria ser molt pareguda a la d'altres ciutats, tot i que ací marquem les diferències, siga per la gent, pel clima, per les tradicions, pels serveis, per la riquesa cultural o per l'esport, la salut, el menjar, la indústria o les taronges. Estem a un pas de la mar i de la muntanya, i molt ben comunicats, ho tenim tot, només ens falta que vinguen a veure'ns.

Curiosament, quan ja tenia el llibre a punt d'acabar, m'ha vingut el desig de contar-vos una altra contalla, la d'un dilluns, el primer dia d'octubre: eren tres quarts de nou, quan me n'anava a peu a la piscina, després d'un cap de setmana de treball. Passejant, passejant, veia mares, pares o iaies eixint de casa o caminant carregant els xiquets i les pesades motxilles, els carrets dels bebés..., els uns amb la bossa de la compra, els altres entrant als bars..., la vida quotidiana, tal qual. La vida és bella, això també ho hauria de referir.

Com veig jo la vila en un cap de setmana qualsevol? El dia a dia comença ben prompte, com per a uns forners amics del carrer de l'antiga carretera. De vegades, quan m'he hagut d'alçar en fer-se de dia, veus com la gent se'n va al treball amb cotxe per l'avinguda de Francesc Tàrraga, els uns cap a la fàbrica; els altres, als diferents treballs en diferents pobles o ciutats; els joves que estudien, també han d'alçar-se ara més de matí, i els xiquets, a les 9, tal com s'ha fet tota la vida. Ara hi ha xiquets que també matinen molt per anar a l'escola matineria de col·legis i guarderies.

Hi veus la gent com va per pa, sobretot la gent més major, perquè d'altres tenen el pa al congelador o van al súper de guàrdia, o bé a la gasolinera, ja que ara venen de tot. La gent passeja d'ací cap allà per a resoldre papers a l'Ajuntament, va cap a la botiga de sempre o als súpers o fa cua a l'agència d'ocupació, va a la caixa, al banc o entra a comprar loteria que ara ja s'acosta Nadal i la gent en compra als quioscs o als venedors de l'ONCE.

Hi ha qui tenen sort i aprofiten aquestes hores per a practicar esport a les Piscines Cobertes o als diferents gimnasos del poble, un poc més tard, es faran rogles a la porta de l'escola, com ara al de l'avinguda de França, on també m'apunte, o en les cafeteries prenent un café entre romanços. A l'hora d'esmorzar, molts entraran als bars mitja hora i, després, corrents, cadascú a la seua faena. El centre de la ciutat és un passeig, van i vénen, van a fer-se el DNI, quina sort de tenir ací una oficina, o al jutjat, veus gent major prenent el solet i persones més joves pels voltants d'aquesta nova plaça, tan ben aprofitada pel seu espai per a terrasses, bars i cafeteries... Cap a la una, el menjar a taula a casa, als bars de menú econòmic i, ara també, als despatxos de menjar preparat. Com canvien els costums.

A les 5, com sempre, els xiquets ixen d'escola i, després de berenar, els uns van al parc, els altres faran deures a casa o al repàs, d'altres s'entrenen en tot tipus d'esports o fan música al conservatori, avui dia tenen tantes coses els xiquets i xiquetes...

Les nits dels divendres sempre hi ha alguna coseta d'interés, bé siga al meravellós Auditori o en els pubs del circuit de monòlegs i, els dissabtes, també hi ha gent que treballem, sobretot, els autònoms, els de les botigues de roba del carrer Major, del carrer de Colom o de l'avinguda de la Murà i d'altres carrers del poble: a les carnisseries, les fruiteries, les joieries, les agències de viatges, les sabateries i els estudis de fotografia, com el que hi ha al carrer de Lluís Vives (un de tota confiança). Com els de les ferreteries, els de Tot a 100 (ara a euro, a 2 euros o multipreu), les farmàcies, els centres de salut, els que estan de guàrdia i els del gran Hospital de la Plana, a un passeig del poble; els centres de tercera edat, les barberies o perruqueries o dels serveis de bronzejat, les tintoreries...

Si ací tenim de tot, i tot de qualitat! Comprem a la nostra ciutat!

En l'àmbit de l'esport, els partits oficials de tot tipus per a xiquets i gent amateur, els passejos pel camí l'Ermita o la Ruta Botànica. I els aniversaris dels xiquets, que ara molta gent celebra en cap de setmana, a casa o als llocs que s'han especialitzat en aquests esdeveniments, com ara el que hi ha a l'avinguda de Pius XII. També, al parc de l'ermita, que és tan gran que caben tots. De vesprada, molta gent gaudeix de les bodes, quan et conviden. En el meu cas em toca treballar, clar que també m'ho passe d'allò més bé i tracte que s'ho passen bé amb mi... o de tranquil·litzar-ne alguna, quan em diuen "però si jo no estic nerviosa", tot i que és evident la tremolor del ram.

Els dissabtes a la nit toca la festa dels joves, de les parelletes, dels amics, dels no-vençans, de les famílies, dels fadrins que ara es diuen singles, hora de sopar a casa, als bars d'entrepans, pizzeries i restaurants, o de prendre algun refresc a les orxateries i, més avançada la nit, de la marxeta; el que puga anar de pubs i discoteques, ací al poble, també té marxa assegurada, perquè ací hi ha de tot. Sí, sí, de tot.

Arriba el diumenge, uns xiquets al catecisme, a la parròquia de Santa Isabel, l'església major, els Franciscans, Santa Sofia, els Evangelistes o Sant Pasqual. D'altres tenen partits de la lliga de futbol o bàsquet o d'altres esports menys coneguts com l'hoquei.

Hi ha xiquets que passegen amb els pares o amb els iaies, quin paperàs que fan!

Molta gent aprofita per a fer fúting o anar amb bici o amb moto amb les seues agrupacions. I el més bo, el futbol de primera, i ara també amb el Vila-real B, estem tots en el camp o a casa amb la ràdio o la tele; xiquets, xiquetes, homes i dones, persones grans i més majors encara; gent que treballa i que està a l'atur; personalitats i empresaris, tots amb la mateixa il·lusió: veure guanyar el Vila-real, el nostre Vila-real aguantant marea, ploga o faça fred, al sol o a l'ombra, amb gorres o bufandes... banderoles, trompetes, bombos o altaveus, tot val per tal d'animar el nostre equip. Tots ens desplacem en grup, en massa, i si no que li ho diguen als quiosquers del carrer de l'Ermita, o als dels bars de la plaça del Llaurador i dels voltants... Quina festa! Quina emoció! Quina sort tenim els que vivim en aquesta ciutat!

ENDAVANT POBLE DE VILA-REAL!!!

L'ESTACIÓ

Blanca i Nuria

Molta gent viatja amb aquest modern servei;
els uns fan els viatges més llargs i els altres, els més curts.

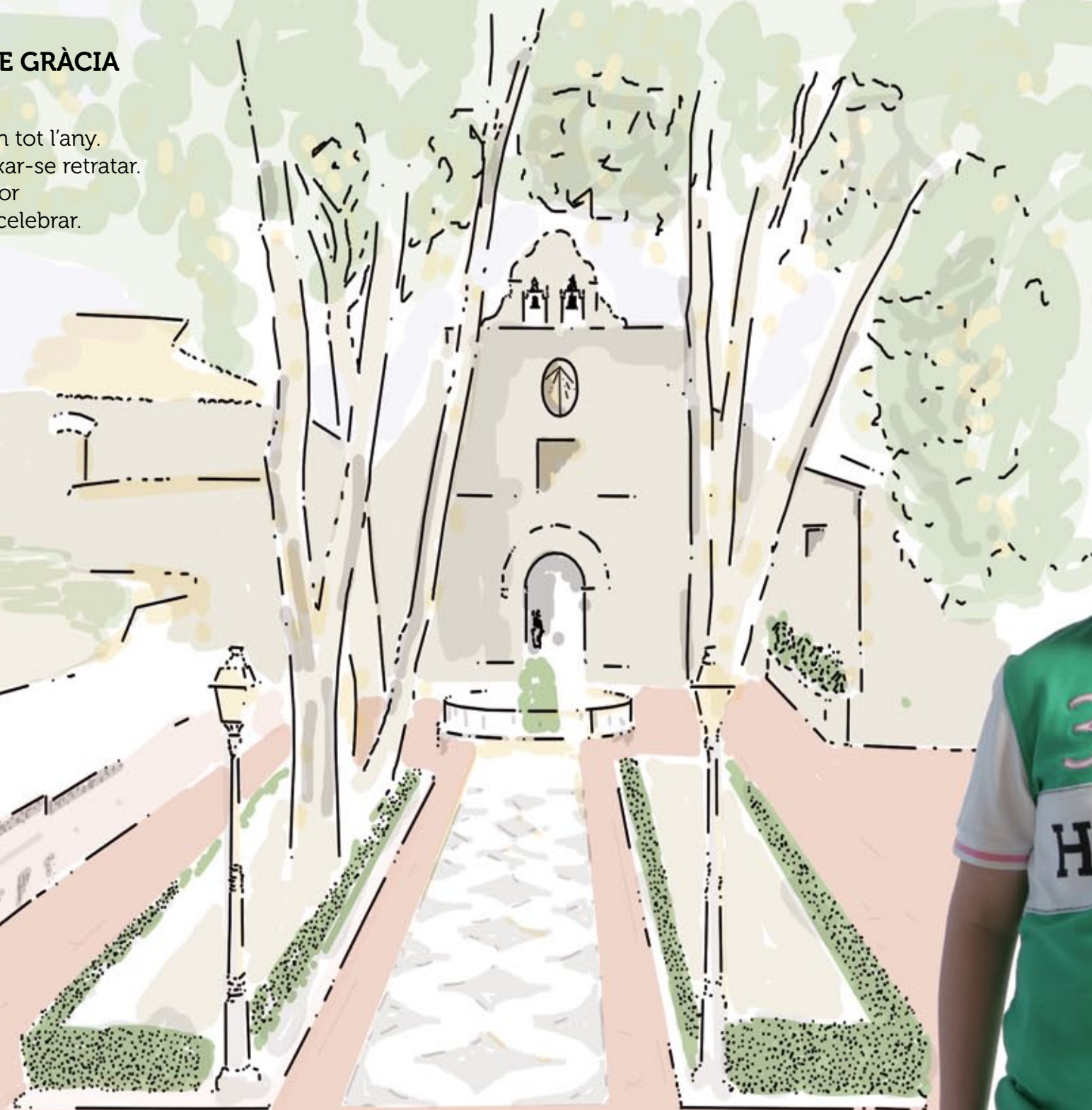

L'ERMITA DE LA MARE DE DÉU DE GRÀCIA

Maria i David

Moltes són les persones que ací vénen tot l'any.
Els uns per a passejar; els altres, per a deixar-se retratar.

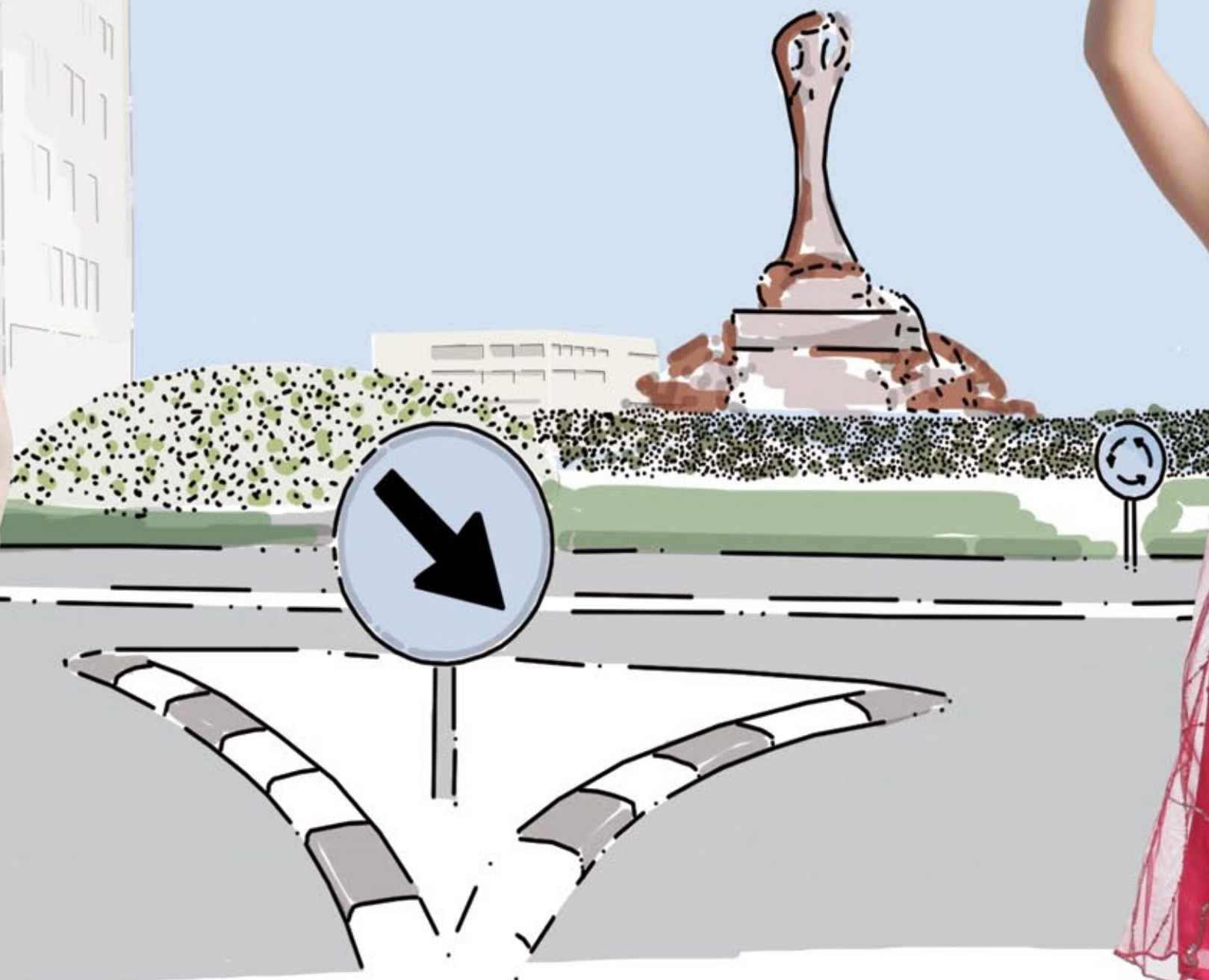
Les parelles es demostren amor
i algun aniversari també vénen per celebrar.

MONUMENT A LA DONA

Manuel i Eva

És fruit de la inspiració. Adornen la ciutat.
N'hi ha una dedicada a la dona, que serà la millor que hi ha.

LA NOSTRA SÉQUIA

Itziar i Nacho

És típic d'aquest poble veure l'aigua passar.
És un privilegi que altres no tenen i de què els agradaria disposar.

PARC DE LA GLORIETA

Pau, Clara i Marta

Ací també hi ha un jardí preciós, és de sempre tradició.
Reunir-se el Diumenge de Rams, fer també alguna festeta com el teatre al carrer...
Açò és innovació.

El que he vist i he viscut el 2011 a Vila-real

M'agradaria poder transmetre-us el que he viscut aquest any d'aniversari 2011. Un any molt especial per a mi, ple de noves emocions, de retrobada amb un mateix.

En plena dedicació al treball, al nostre xiquet, al dol, als meus amics, a la meua família, al compromís amb la societat, amb la natura, amb l'atenció de persones pròximes amb malalties i, alhora, també a aquest llibre que ara teniu a les mans.

Són moltes il·lusions retrobades que també he transmés al col·legi Pius XII de Vila-real, on estudia el nostre xiquet, al professorat, als pares i als xiquets, especialment, que enguany han acabat els estudis a l'escola, els de sisé, amb el meu treball de l'art de la fotografia.

Les noves amistats també s'han manifestat a través de les xarxes socials, i en el campament d'estiu he anat retrobant-me amb antics amics, clients, gent de Nules i d'altres que he conegut a Vila-real i pobles dels voltants.

M'he anat adonant de les noves millores de la nostra ciutat, com la inauguració de la gran biblioteca, a l'avinguda de Pius XII i el seu entorn urbanístic, que li ha donat més amplitud a la zona, la presentació de la Copa del Món de futbol en aquest espai, ple de multitud de gent per a tocar la copa i fer-se alguna foto.

El nou jardí de les Dominiques, un jardí gran, nascut, ja criat com per art de màgia amb diferents tipus d'arbres, fins i tot una figuera que li dona un aspecte al centre molt impactant.

He vist ja acabat el nou local de la Policia Local, l'antiga caserna de la Guàrdia Civil, tot respectant i restaurant l'antiga façana.

He vist també la remodelació del Casal de Festes i les obres del Centre de Tecnificació Esportiva; el començament del gran centre comercial amb les excavadores. L'antic Magatzem de Cabrera convertit en un espai jove, modern i polifuncional. El nou pont de la Gallega, remodelat per a accedir a Castelló des de l'avinguda de França, des d'on s'albira la Plana amb els seus tarongers i, al fons, la mar o el començament de l'edifici per a malalts d'Alzhèimer.

L'aspecte de la ciutat també ha canviat a partir de la nova llei antitabac; els carrers s'han omplert de terrasses prop dels bars i llocs d'oci, algunes amb pantalles gegants per a veure el futbol. Sembla com si d'una ciutat turística es tractara, tot donant-li més color i humanitat. La Ruta Botànica a l'altura del restaurant El Molí, dona pas als vianants que fan esport i al passeig harmonitzat amb les tanques de fusta, d'acord amb l'entorn. La carretera d'Onda també s'ha vist transformada per una rotonda i l'ampliació del vial per una eixida més ràpida dels cotxes en dies de futbol. Les eleccions municipals i nacionals han estat transformant el poble amb les típiques pancartes als fanals i els seus cartells publicitaris per a atraure els votants.

Les festes s'han avançat enguany per tal de no coincidir amb el dia d'eleccions, de manera que duren una mica més, cosa que permet dos dies de Xulla. La fira, dins del període de festes, es trasllada ara darrere del jardí de Jaume I, on xiquets i majors gaudeixen de les atraccions, especialment, el dia que es cobra només un euro per viatge.

La majoria dels protagonistes d'aquest llibre, representants de la generació de 2002, li donen color i alegria en la processó de Sant Pasqual, juntament amb els pastorets i pastorettes, rosarieres i puríssimes, que encapçala la reina i les dames, amb la corporació, el toc d'elegància cívica en aquesta manifestació religiosa. L'enramada al costat de la basílica de Sant Pasqual, plena de color i d'harmonia, li dona el toc especial al dia del patró. En aquests dies, els casals estan plens de concursos i d'activitats de tot tipus, fins i tot es fa un concurs de pesca a la mar.

El bou de foc, com altres anys, fa córrer els xiquets de la generació i d'altres als quals també agrada aquesta festa; salten d'alegria i emoció com també ho han fet amb l'encierro de bous embolats, i una frase dels xiquets: "este bou no val res, canzoncillos al revés". El boero és el joc preferit en festes.

Una novetat d'aquestes festes ha sigut una concentració de motos, amb l'esmorzar inclòs, al Casal de Festes i el recorregut per tota la ciutat.

El club de futbol del Vila-real queda el quart en la lliga i en l'Europa League arriba a semifinals. L'afició, en l'últim partit de l'eliminatòria al Madrigal, anima fins al final, les banderoles són d'un únic color, el groc és la nostra passió, la nostra il·lusió, la gent està contenta, plena de satisfacció i el poble ara ja va sent conegut per tot el món.

Només faltava la Coral Sant Jaume per donar-li a aquest poble encara més distinció, després de proclamar-se guanyadora el 2010 i arrasar en el programa Cantem de cor, arriba la fama, trauen el seu primer disc que es ven per tots els comerços del poble, els concerts a l'Auditori i al nou Casal de Festes són un veritable èxit, com també altres concerts a Nules de col·laboració amb el guitarrista Pedro Navarro.

Els jocs antics es posen de moda, entre aquests el de la trompa o peonza, com en diuen ara, els xiquets comencen a fer meravelles i a la plaça Major hi ha una concentració a l'escenari amb un mestre d'aquest joc.

Altres coses també han canviat, com els costums en els supermercats o tendes del poble. Comencen a introduir-se les bosses d'un sol ús perquè en la majoria de llocs ja les cobren, el reciclatge és un comportament per millorar el medi ambient.

Per l'agost, el nostre equip de futbol entra en la Champions. Hem vist la pantalla gegant del carrer de Bayarri, que li dona un aspecte de modernitat a la ciutat, amb una publicitat que em va agradar molt: "Coneixement!".

En l'aspecte emocional, crec que caldria posar el nom d'un carrer en homenatge al somriure, als colors, a la festa, als somnis, al silenci i, per descomptat, a la felicitat. Crec que necessitem més imaginació, donar-li al nous carrers altres noms; que es note que ací som un poble diferent i, a la vegada, invitar que ens visite la gent que mai no hi ha estat, es trobaran com a casa.

I ja per acabar, faltava la traca final. Vull compartir amb vosaltres una miqueta de mi mateix, un trosset de felicitat. Agafeu-lo, és per a vosaltres.

EL JARDÍ DEL REI JAUME I

Christian i Laura

Ací vénen a jugar pares, xiquets i grans.
Ens l'han tret de la plaça i ens hi haurem d'acostumar.

CASAL DE FESTES

Marta i Carlos

Ací caben tots sempre hi ha bon ambient,
qué contenta està la gent!

NOU EDIFICI POLICIA LOCAL

Èlia i Marc

Ací hi havia una caserna, era la de la Guàrdia Civil, ara s'ha restaurat,
és per a donar a tots els ciutadans més seguretat.

LES TERRASSES

Alejandro i Laura

La nova llei del tabac ens ha fet un poc canviar.
Pareixem un poble turístic, ara ens toca innovar.

Poema del somriure

T'havia de fer un homenatge
Per a un fotògraf el somriure és la millor expressió
Sempre s'han de donar somriures
No importa quina siga la situació.

Tota una vida retratant
I sempre el somriure he intentat donar
Sempre intentant fer el bé
A tots: pobres, rics i gent important.

S'han de donar somriures
Mai no saps qui t'està mirant
La gent necessita alegria
El món també n'és necessitat

A mi també m'han donat somriures
Siga a xiquets, majors o persones grans.
Jo sempre intente correspondre
Amb respecte i humilitat

En la fira, la gent es passeja
Tots s'estan saludant
Venent de tot un poc
Fins a un somriure impactant

Les fotografies són més agraïdes
Si hi ha complicitat
Somriu, xiquet o xiqueta
Que al fotògraf li encantarà

Dediquem-li a aquesta paraula
Una de les festes més grans
Fem-li una avinguda, un carrer, una plaça
El somriure és allò més important

Vila-real és un poble molt gran
Donem tots el mateix somriure
Omplim els visitants de felicitat
Aviat tindrem turistes que els carrers ompliran.

Jo crec que arriba el final
Ara ja estic acabant
Necessite donar-te un somriure
Per haver-me una estona dedicat.

AVINGUDA DEL SOMRIURE

Pau i Patricia

És tot imaginació. No hi ha una avinguda com aquesta,
és la millor expressió i es mereix una bona festa.

Homenatge a la generació 2002

Crec que vos mereixeu un xicotet homenatge, que us dedique unes curtes però amables paraules.

Sou xiquets i xiquetes nascudes el 2002. La majoria teniu ara 9 anys i en aquest any 2011 heu tingut l'oportunitat de ser protagonistes d'una bella història, d'un passeig apassionant: *Un passeig per Vila-real*. Una generació a la que també pertany el nostre fill Lluís.

M'agradaria poder transmetre-vos la meua il·lusió, l'esforç, l'alegria en aquests moments i, en el futur, quan pugueu comprendre el sentit més ampli de les meues paraules i us pugua servir també per a ser homes i dones de debò, que lluiten pels valors que considereu més importants.

Crear vincles d'amistat allà on esteu sense oblidar el vostre poble.

Espere que recordeu amb estima les sessions que hem tingut en fotografiar-vos al nostre estudi, a les vostres cases, a l'església, als vostres pobles, a la mar, en alguna nit de ronda, en restaurants, en processons, en els exteriors de jardins, carrers o en els llocs d'entrenament dels vostres esports preferits.

He volgut que formareu part d'aquesta història recent de Vila-real, encara que tots no sigueu d'ací, que transmeteu la vostra alegria i espontaneïtat a tots els lectors, gent de Vila-real i dels pobles dels voltants, gent de la província i de Comunitat, gent d'Espanya i d'Europa, en definitiva, gent del món.

Estem vivint una nova era, amb la globalització. La gent d'aquest poble passeja per tot el món per motius diversos i m'agradaria que aquesta xicoteta història amb les imatges d'aquests xiquets i xiquetes, junt amb les pintures del poble, serviren de difusió de la cultura i de les tradicions, del nostre poble per tot arreu.

Tant de bo algun xiquet, algun dia, també poguera fer alguna cosa pareguda o molt més important, i que també jo en poguera formar part. Quina il·lusió em faria...

N'hi ha coses que només passen una vegada en la vida i cal saber aprofitar-les, viure-les amb intensitat. Jo també he que donar-vos les gràcies per l'alegria i l'afecte que em doneu en els reportatges, i també quan ens creuem pel carrer. Espere que ho tindreu en el vostre record, com jo us tindrè sempre a vosaltres.

Gràcies als pares i les mares d'aquests xiquets per la col·laboració, sense ells aquesta publicació no haguera estat possible.

LA PANDEROLA

Jorge i Marc

Fa molts anys. Jo no ho l'he vist mai.
Això era un trenet molt veloç al qual li van treure una cançó.
I ací el que no corre, vola.

PARC DE LA MAYORAZGA

Maria i Sergio

En aquest parc hi ha quasi de tot,
hi ha hoquei, ping-pong, un bon baret i màquines per a fer esport.

CARRER DE BAYARRI

Miguel i Vicent

En aquesta plaça vull fer un homenatge als jocs antics,
entre tanta tecnologia ara als pares no els deixen tranquils.

EL QUIOSC

Alberto, Marta i Iñaki

Els xiquets estan tots contents quan veuen un quiosquet, compren llepolies, pipes i algun cromet.

Xiquets que han participat en el llibre

14-15	BENVINGUDA.....	Lluís Pérez Gascó
18-19	AJUNTAMENT.....	Alejandro Baila Segovia i Claudia Baila Segovia
20-21	PLAÇA DE LA VILA.....	Pablo Calvo Monzonís i Maria Chamorro Cotanda
22-23	TORRE MOTXA.....	Fernando Ibáñez Martínez i Marta Tomás Navarro
26-27	PASSEIG DE L'ESTACIÓ.....	Laia Pizà Lozano i Alejandro García González
28-29	CARRER DE BORRIANA.....	Ana i Diego Martín Blay i Raül Yagüe Peris
30-31	UN CARRER DE LA VILA.....	Vera Murillo La Fuente i Elena Giménez Buedo
32-33	PONT DEL RIU MILLARS.....	Javier Aguilera Delgado i Alba Romo Monzó
36-37	HOSPITAL DE LA PLANA.....	Joselin Mondragón Lucumi i Maria Bellido Más
38-39	COL·LEGI PIUS XII.....	Lluís Pérez Gascó i Manu Goterris Sáez
42-43	BIBLIOTECA.....	Anna Amposta Girona i Fernando Soriano Llorens
44-45	L'AUDITORI.....	Sonia Gallén Zorrila i Paula Roures Mauricio
46-47	TEATRE AL CARRER.....	Pati i Xavi Berzosa Parra
48-49	FESTIVALS.....	Jorge Mañas García i Lola Cortina Piacentini
50-51	CASA POLO.....	Sara Usó Pallarés i Joan Soler Beltrán
54-55	FUTBOL.....	Diego Sánchez Guerrero i Paula Usó Goterris
56-57	PLAÇA DEL LLAURADOR.....	Eva Julián Pastor i David Llorca Lima
58-59	LA PISCINA.....	Alejandro López Juan i Elea Rochera Sánchez
60-61	TRINQUET.....	Nerea Marco Martínez i Rubén Moreno Almancio
64-65	ROSARIERES I PURISSIMERES.....	Pablo Torres Renau i Marina García Vercher
66-67	ELS FRANCISCANS.....	Xavi Broch Nàcher i Elena Pesudo Ayet
68-69	CARRER DE LES PENYES.....	Noelia Fabra Galí i Maria García Pitarch
70-71	LA CAVALCADA DE FESTES.....	Pablo González Parriego i Alba Borrás Marco
74-75	EL MUSEU DE L'ERMITA.....	Belén Ibañez Montoliu i Sergio Fdez. Adelantado
76-77	BOUS AL CARRER.....	Adrián Marín Ventura i Adrián Rodríguez Vidal
78-79	LA XULLA.....	Lara Bojados Palomares i Gerard Scott Mezquita
80-81	FIRA DE SANTA CATERINA.....	Vicent Gil Bellés i Nuria Mampel Martí
82-83	CARRER DEL NADAL.....	Guillem Ortells Guinot i Begonya Vilanova Tarrazona
86-87	SANT PASQUAL.....	Sonia Molés Alba i Joaquín Peruga Beltrán
88-89	EL CARILLÓ.....	Andrea Rodríguez López i Laura Mechó Dominguez
92-93	MAGATZEM DE CABRERA.....	Jordi Salais Pitarch i Carla Marín Borrás
94-95	LA INDÚSTRIA CERÀMICA.....	Nacho Santos Tamborero i Judit Costa Agulleiro
96-97	MERCAT VILA-REAL.....	Álvaro Rodríguez Saborit i Cristina Nieto Martín
100-101	L'ESTACIÓ.....	Blanca Bel Boix i Nuria Nicolau Escuder
102-103	L'ERMITA M.D. DE GRÀCIA.....	Maria Torrecilla Redón i David García López
104-105	HOTEL I MONUMENT DONA.....	Manuel Esteve Nebot i Eva Colonques Goterris
106-107	LA NOSTRA SÈQUIA.....	Itziar Tirado Prades i Nacho Sosa Hernández
108-109	PARC DE LA GLORIETA.....	Pau i Clara Cangas Pons i Marta Cabedo Moreno
112-113	EL JARDÍ DEL REI JAUME I.....	Christian González Carrión i Laura Silva Llop
114-115	CASAL DE FESTES.....	Marta Boix Miró i Carlos Rodríguez Fuster
116-117	NOU EDIFICI POLICIA LOC.....	Elia Amiguet Flich i Marc Arnau González
118-119	LES TERRASSES.....	Alejandro Roig Cabaña i Laura Tirado Viñes
122-123	AVINGUDA DEL SOMRIURE.....	Pau Cara Saborit i Patricia García Juan
126-127	LA PANDEROLA.....	Jorge Herreros Castillo i Marc López Puig
128-129	PARC DE LA MAYORAZGA.....	Maria Bosom Tárrega i Sergio Colonques Juan
130-131	CARRER DE BAYARRI.....	Miguel Medina Hernández i Vicent Granell Badiero
132-133	EL QUIOSC.....	Alberto i Marta Gómez Ortega i Iñaki Prieto Gea

Agraïments

Són moltes les persones de les quals n'estic agraït i els he de dedicar aquesta bella història.

N'hauré de començar per ma mare, Ramona, que des d'allà dalt sempre m'ha donat la força necessària per tirar endavant, i totes les meues il·lusions: tenia el millor somriure del món. Mon pare, Catalino, i els meus germans, Javier, Enrique i Alberto, que són sang de la meua sang. Als meus avis i, ben especialment a Domingo, que és el que més vaig conèixer. Era un home menudet, graciós, feia bon menjar, ballava i tocava la guitarreta i, a més a més, feia poesies.

Al meu fill Lluís, que és la força diària que m'empenta i m'orienta amb els seus discursos i raons. A Memen, que és la mare del meu fill. A Gabriel i Carmencín, per l'afecte que em donen. Al meu cosí Pep, per ajudar-me a estructurar i corregir aquesta història. Al meu oncle Martín, que em va introduir en el món de la fotografia. A la meua padrina, Visita, i al meu fillol Andreu; a tots els meus cosins, a tota la meua família. Als meus amics de sempre Gonçal Estanyol, Xavi Mechó, Juan Antonio Luque, Manolo Rios, Manolo Llorens, Alfredo Yagüe, Juanvi Nebot, José Manuel Benlloch, José Luis Marco. A la resta de companys d'escola i als professors que em van educar. A tots els membres de la penya Botzina de Nules i de la penya El Col·locó de Vila-real i L'Empastre. Gonzalo Pitarch i Tomàs Alegre. A Rosario de Puçol. A Sole, la comare del meu poble, que va estar al meu costat en el dia més important de la meua vida. A Lourdes de la Vall i als meus amics i amigues de l'Alcora.

Als meus primer clients, el senyor Pasqual i la senyora Pilar. A María Pilar Mata, l'ama de l'entresòl on vaig muntar el meu primer estudi a Vila-real. Als clients i a la gent de Nules i de Mascarell, que em dona el seu calor quan passege pel meu poble. A Mari Carmen, la directora del Pius XII, i a la resta de professorat del col·legi, per tota l'estima i educació que li donen al nostre fill, així com als pares i xiquets, companys del col·legi del meu fill.

A les famílies que he conegut en el futbol base i en la catequesi de la Comunió. Als meus companys del vídeo, Pepe i Julio. Al Javi i la Maria Ángeles del conjunt La Moda. A la gent de la meua generació i la quinta del 85 de Nules. A Amparo, l'estanquera de l'Alcora, i les seues amigues de Vila-real M. Carmen i M. Sol. A María Dolores, la padrina del meu fill i la meua primera secretària. A Susana, la dissenyadora actual, una treballadora incansable.

A la família Lafuente de Borriana i als seus treballadors. A les perruqueres Pili, María José i Rebeca. A la ginecòloga Nieves, i a Sonia, que estaven al costat del meu estudi. A don Juan, un gran professional d'Onda. Als germans Javi i Alfonso Sales de Vila-real.

Als xiquets i les xiquetes que apareixen en aquest llibre. A tots els meus clients i coneguts de Vila-real, Nules i Mascarell, l'Alcora, la Vall, Artana, Eslida, Xilxes, Almenara, Moncofa, Castelló, València, les Alqueries, Alcalà de Xivert, Torreblanca, la Vilavella, Almenara, Onda i Sogorbe. A la gent que des d'altres punts de fora de la Comunitat, s'han desplaçat fins al nostre estudi.

Ah!... i al somni de la xica de la fira de la plaça, que gràcies al seu somriure, aquest llibre ha pogut arribar al seu final.

Gràcies

Aquest llibre es va acabar d'imprimir als tallers
de la impremta Sichert de Vila-real
el dia 27 de novembre de 2011
dia de la Fira de Santa Caterina.

La Fira és per a mi un punt de trobada amb l'amor,
el somriure i la gent.

Una de les coses que més ens interessa, després d'u mateix, la família i els amics, és el nostre poble, els costums, les tradicions, les festes, la cultura, els carrers, els llocs més emblemàtics, el comerç, el treball i l'economia.

UN PASSEIG PER VILA-REAL és una bella història de José Luis Pérez, una declaració d'amor al somriure, al seu fill i a les persones que ha conegut en aquests quinze anys, des del 1996, any en què es va instal·lar en aquesta ciutat com a fotògraf professional. El text gira al voltant del poble, a partir d'unes pintures del poble i dels xiquets i les xiquetes de la generació del 2002, com a protagonistes.

És un homenatge a les emocions, als somnis, als silencis... és també un passeig per la felicitat que us farà descobrir un poble com mai no l'havíeu vist, únic en el món.

Jose Luis
FOTOGRAFIA®